19/03/2021

Съборно изпълнение на Великото повечерие с четвърта част от канона на свети Андрей Критски

На 18 март в столичния храм „Св. вмчк Георги“ на бул. „Св. Патриарх Евтимий“ бе отслужено Велико повечерие с четвъртата, последна статия на Великия покаен канон на св. Андрей Критски. Последованието бе изпълнено от Негово Високоблагоговейнство ставрофорен иконом Ангел Ангелов, духовен надзорник на Софийска епархия, в съслужение с иконом Симеон Минчев от храмовото духовенство и йеродякон Поликарп.

На покайното богослужение молитвено присъстваха Негово Преосвещенство Белоградчишки епископ Поликарп, викарий на Софийския митрополит, Негово Високопреподобие архимандрит Василий, протосингел на Софийска

света митрополия, архимандрит Евтимий, свещенослужители от храма, столични духовници и десетки софиянци.

Песнопенията на Покайния канон, както и затрогващите химни на Великото повечерие, бяха изпълнени за поред път от Софийския свещенический хор, с диригент ставрофорен иконом Кирил Попов.

След прочитането и на последния стих от покайния канон, отец Ангел се обърна към присъстващите с пастирско слово, в което вълнуващо говори за мистичното време на светата Четиридесятница, което постоянно преоткриваме; за благодатния пост, който води до личен катарзис; за новия божествен живот на човешките души чрез тайнството на светата Литургия.

“Мистичното време на Църквата. То идва с устрема на светата Четиридесятница, когато нашето съзнание всецяло е обхванато от евангелската история. Преживяваме с нашия Господ случилото се и преминаваме с Него през местата на последните Му дни тук, на земята“ – започна словото си отец Ангел. „Покаянието владее сърцата ни и ние всекидневно се приближаваме до онзи неразгадан миг на Христовото Възкресение, което осмисля вярата ни и стопля надеждата. „С нас е Бог“ – възпяваме велегласно и Църквата насища своето пространство с химни на възхвала, но някак си тайнствено в нея се стели и тъгата на нашата греховност, чрез мисълта за отминалите дни, понесли неправдите в нашия живот. Ние вървим, усещаме сухотата на нагорещения пясък, горчивина в гърлото, защото прекосяваме пустинята на покаянието, тази Великопостна пустиня, която ще ни доведе до най-дивната радост на Христовото Възкресение.

Великият пост събира в себе си човешката история, обхваната чрез силата на Боговъплъщението. Своеобразна онтогенеза, разкрита в четиридесет дни с яркото Божие присъствие в личността на Иисус Христос. Постът не е само покаяние, той е и познание. В този свещен поход, който всяка година завладява съзнанието, ние изживяваме личния си катарзис, но придобиваме също и знание, което е учение свише, за да разкрием битието си като живот в Христа.

Чрез Христос и с Христос, всичко за Христос – това пулсира в телата ни, покорява мисълта ни. Чрез нашия Бог преуспяваме и радваме дните, осмисляме красивото, откриваме Божествената естетика в земния живот. С нашия Бог преживяваме трудностите, трагедиите и ужасите, подкрепени от

Неговата десница, за да осъзнаем че животът ни принадлежи на Него. Любовта и скръбта се сливат с Него, както казва свети апостол Павел „и вече не аз живея, а Христос живее в мене“ (Гал. 2:20). Всичко е за нашия Бог, Нему отдаваме любовта си, целия си живот, за да се потопим в Неговото безсмъртие.

Великият пост винаги носи в нас и мисълта за смъртта. Четиридесетдневно умиране на страстите и вечната непримиримост на човека с тлението. „Плача и ридая, когато помисля за смъртта“ – казва свети Иоан Дамаскин. Нима християнинът ще приеме тази действителност? Та затова ли животът блика в нашата плът, за да изчезне завинаги в небитието? Тази страшна платка на греха – смъртта, докога тя ще владее безобразно света? Безсилен ли е животът? Сегашните дни го показват, наситени с много смърт. В тази постоянна борба, в последно време, животът губи пред силата на смъртта. Нима той ще се предаде? Във великопостната пустиня ние се губим и заедно със светия пророк Иезекиил сме в долината на смъртта. Там е разруха и отчаяние. Белегът на отминалия живот са само сухите кости, посипани с праха на многото години. Но чуваме Божия глас: „ще оживеят ли тия кости?“ (Иез. 37:3). Нашето човешко разбиране може да даде само един отговор – не е възможно! Но Бог има друго решение. Законите на света не са подвластни на Божиите желания. Тлението Той превръща в нетление, временното чрез Неговата сила се превръща във вечно. С пророка съзерцаваме чудото. Кост до кост се доближават, всичко се облича в плът и животът се връща с победоносна сила. Смъртта, подобно на разлята вода, потъва в пустинната земя. Господ изведе своя народ от тъмата на смъртната сянка. Стана нещо невероятно, слисващо човешкия ум. В дните на Великия пост чрез видението на пророк Иезекиил ние чуваме Божия глас, който успокоително напомня: „ето, Аз ще отворя гробовете ви и ще ви изведа, народе Мой…“ (Иез.37:120).

Ние знаем истинността на тези думи, които бяха изречени някога, в старото време. Но дойде новата ера и Бог изпрати Своя Единороден Син, Който чрез собствената Си смърт победи смъртта, от гроба на Спасителя възсия животът.

Светата Четиридесятница е поход на постоянното умиране на страстите и въставане против пороците. Ние вървим, отново вървим, силите се губят някъде в протяжността на пустата земя, но скоро ще видим стените на Иерусалим, ще влезем в радостта и страданието на нашия Господ. Ще чуем викове на „осанна“ и яростта на „разпни Го“. Постоянните противоположности на нашия живот ще намерят своето единение

единствено в личността на Христос.

Четиридесет дни, всяка година в пребиваването ни тук на земята става нещо различно. Това са деветстотин и шейсет часа друго време. Времето на Великия пост, мистичното време, което постоянно преоткриваме. И въпреки трудностите в света, вилнеещата болест, поразяващата смърт, в нас остават сили, за да извървим и достигнем до вселенската радост, известена от небесата, че вечността е в нас и Царството отвори вратите си, защото Христос победи тлението. Новият Божествен живот е тук и насища нашите души в тайнството на светата Литургия. Хлябът се преломява и късчетата божественост насищат нашата изтерзана човешка природа. Страхът си отива, грижите губят своята тежест, защото с нас е Бог и това трябва да разберат всички народи. С нас е Бог, и Той ни държи за нашата дясна ръка, както пише св. пророк Исаия, и ни казва: „Не бой се, Аз ти помагам“ (Исаия 41:13). Ние стоим в смирението си, притихнали в покаянието на сърцата си, шептим молитвата към Господа и вярваме, силно вярваме, че Животът винаги побеждава. Този Живот, който дойде чрез Кръста в дванадесетия час на най-дивната нощ във вселенската история, нощта на Христовото Възкресение. Амин! Леки и спасителни пости!”

ЗА ПОВЕЧЕ СНИМКОВ МАТЕРИАЛ НАТИСНЕТЕ ТУК – https://flic.kr/s/aHsmUURecd

— Текст и снимки: Весела Игнатова / bg-patriarshia.bg